

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 95 0 Rs 083969 25 Rev
Banjaluka, 02.09.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Biljane Majkić Marinković i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.V. iz T., [...], koga zastupa punomoćnik Din Tešić, advokat iz Banja Luke, Bulevar vojvode Živojina Mišića 2, protiv tuženog Grada Trebinja, Ul. Vuka Karadžića 2, koga zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, sjedište zamjenika u Trebinju, Ulica Stepe Stepanovića bb, radi zaštite prava iz radnog odnosa, vrijednost predmeta spora 3.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Trebinju broj 95 0 Rs 083969 24 Rsž od 19.11.2024. godine, na sjednici održanoj dana 02.09.2025. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova revizionog postupka, na ime sastavljanja odgovora reviziju u iznosu od 900,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Trebinju, broj 95 0 Rs 083969 23 Rs od 10.07.2024. godine poništena su kao nezakonita rješenja Gradonačelnika Grada Trebinja, broj: 11-127-112/23 od 29.05.2023. godine i rješenje Odbora za žalbe Grada Trebinja, broj: 06/23 od 09.06.2023. godine. Obavezan je tuženi da vrati tužioca na radno mjesto Vatrogasac u Teritorijalnoj vatrogasno-spasilačkoj jedinici Trebinje u skladu sa rješenjima o raspoređivanju imenovanog na poslove i radne zadatke Vatrogasac u Teritorijalnoj vatrogasno-spasilačkoj jedinici Trebinje, rješenje broj: 11-127-141/17 od 25.07.2017. godine, rješenje o izmjeni rješenja broj: 11-127-141/17 od 01.08.2018. godine i rješenje o izmjeni rješenja broj: 11-127-280/22 od 30.06.2022. godine ili na drugo odgovarajuće radno mjesto. Obavezan je tuženi da tužiocu isplati razliku između isplaćene plate na radnom mjestu Domar i plate koju je tužilac trebao ostvariti na radnom mjestu Vatrogasac u Teritorijalnoj vatrogasno-spasilačkoj jedinici Trebinje u iznosu od 2.121,18 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.03.2024. godine pa do konačne isplate, kao i da isplati iznos od 1.356,12 KM nadležnim Fondovima Republike Srpske i Ministarstvu finansija Republike Srpske na ime poreza i doprinosa na razliku plate sa uvećanjima. Obavezan je tuženi Grad Trebinje da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.049, 00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Trebinju broj 95 0 Rs 083969 24 Rsž od 19.11.2024. godine žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 600,00 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tuženi pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija usvoji i da se pobijana presuda preinači ili da se ukine.

Tužilac je dao odgovor na reviziju u kojem tvrdi da revizija nije osnovana i predlaže da se odbaci ili odbije.

Kako je zahtjev tužioca u ovoj parnici, između ostalog, zasnovan na navodima da se radi o mobingu, kao posebnom obliku diskriminacije na radnom mjestu, to je saglasno odredbi člana 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj 59/09 i 66/16), bez obzira na iskazanu vrijednost predmeta spora, revizija dozvoljena.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev za poništenje odluka tuženog i to rješenja Gradonačelnika Grada Trebinja, broj 11-127-112/23 od 29.05.2023. godine i rješenja Odbora za žalbe Grada Trebinja, broj 06/23 od 09.06.2023. godine, vraćanje tužioca na rad na poslove vatrogasca koje je obavljao prije donošenja pobijanih odluka tuženog i zahtjev za isplatu razlike plate, doprinosa i poreza koju bi tužilac ostvario da nije bilo nezakonitog raspoređivanja u iznosima bliže navedenim u izreci prvostepene presude.

Ocjenom provedenih dokaza prvostepeni sud je u bitnom utvrdio sljedeće činjenično stanje: da je tužilac profesionalni vatrogasac koji je bio raspoređen kod tuženog na radnom mjestu vatrogasac u Teritorijalnoj vatrogasnoj jedinici gradske uprave Grada Trebinja (u daljem tekstu:TVJ) na neodređeno vrijeme počev od 25.07.2017. godine; da je prošao 12.10.2021. i 12.12.2022. godine ljekarske preglede i ocijenjen sposobnim za navedeno radno mjesto; da je tuženi donio rješenje 30.06.2022. godine kojim je izmijenio koeficijent za obračun plate, na način da osnovna plata nije bila uvećana za 15% po osnovu rada na radnom mjestu sa povećanim rizikom, na koje je tužilac izjavio žalbu 08.09.2022. godine; da je tuženi podnio zahtjev za pokretanje disciplinskog postupka protiv tužioca dana 13.09.2022. godine zbog neodazivanja operativno tehničkom sastanku 03.08.2022. godine, koje je ponašanje okvalifikovao kao težu povredu radne obaveze; da je sindikalna organizacija tuženog dopisom od 20.10.2022. godine tražila od tuženog zaštitu od uznemiravanja na radu zaposlenih u TVJ, a istu zaštitu je tražila dopisom od 08.11.2022. godine i od Republičke uprave za inspekcijske poslove; da je sindikalna organizacija tuženog aktom od 08.11.2022. godine tražila obustavu disciplinskog postupka pokrenutog protiv radnika zaposlenih u TVJ; da je tuženi zasnovao radni odnos na određeno vrijeme zbog privremenog povećanja obima posla sa radnicima D.G., M.J. i P.K. koje je rasporedio na poslove „Operatera za sprovođenje mjera i zadataka civilne zaštite“ u Odjeljenju za opštu upravu, Odsjek za civilnu zaštitu gradske uprave Grada Trebinja, sa platnim koeficijentom od 8,14; da su u knjizi intervencija 123 za 2023. godinu lica: P.K., M.J. i D. G., upisani kao lica koja su zajedno sa ostalim vatrogascima bili raspoređeni u smjene bez naznaka da se radi o pomoćnom osoblju; da je tuženi pobijanim rješenjem od 29.05.2023. godine tužioca rasporedio na radno mjesto Domar u Odjeljenju za opštu upravu uz obrazloženje da se ukazala potreba za popunjavanjem upražnjenog radnog mjesta; da je tužilac izjavio žalbu protiv toga rješenja koja je rješenjem Odbora za žalbe od 09.06.2023. godine odbijena kao neosnovana; da su radnici tuženih J.B., M.Ć. i S.S. tražili zaštitu svojih prava i kod institucije Ombudsmena za ljudska prava BiH, koja je izdala preporuku 20.04.2023. godine tuženom u kojoj je predložila da tuženi vrati raniji radno pravni status S.S., J.B. i M.Ć. na radna mjesta u TVJ, jer je na osnovu dostavljene dokumentacije stekla utisak da je premještaj posljedica pokrenutih sudskih postupaka radi zaštite prava iz radnog odnosa, a da tužena strana nije dostavila dokaze koji bi

uputili na drugačiji zaključak; da je pitanje premještaja vatrogasaca iz TVJ u druge Odsjeke tuženog, pravo na isplatu naknade od 15% po osnovu rada na poslovima sa povećanim rizikom, te vođenje disciplinskih postupaka protiv radnika iz TVJ bilo predmet skupštinskih rasprava održanih u toku 2022. i 2023. godine te da je gradonačelnik tuženog Mirko Ćurić govorio o istim pitanjima, što je objavljeno na lokalnom portalu; da je tuženi ukazao Ministarstvu uprave i lokalne samouprave u aktu od 23.03.2023. godine na problem uzrokovan izmjenama Posebnog kolektivnog ugovora kojim je definisana četvrta platna grupa prema kojoj vatrogasci imaju veću platu od službenika gradske uprave sa VSS, čime su dovedeni u neravnopravan položaj što se odrazilo na radnu atmosferu, a zbog nedostatka finansijskih sredstava nije moguće povisiti platu radnicima sa VSS.

Utvrđeno je da su Pravilnikom o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta Gradske uprave Grada Trebinja („Službeni glasnik Grada Trebinja“, broj: 5/21, 4/22, 6/22 i 9/22 – u daljem tekstu: Pravilnik), poslovi radnog mjesta vatrogasac, opisani kao operativno tehnički složeni poslovi, te da je Pravilnikom, od 01.06.2021. godine, sistematizovano radno mjesto Domar u okviru Odjeljenja za opštu upravu i da su poslovi tog radnog mjesta opisani kao, opetativno tehnički jednostavniji poslovi.

Visina tužbenog zahtjeva utvrđena je prihvatanjem nalaza vještaka finansijske struke Tomić Velinke.

Na temelju tih činjenica, prvostepeni sud zaključuje da premještaj tužioca sa radnog mjesta vatrogasca, na radno mjesto Domar u okviru Odjeljenja za opštu upravu nije izvršen zbog potreba rada, zbog toga što su to nalagale organizacija ili racionalizacija poslova ili drugi opravdani razlozi, nego iz razloga što su tužilac i drugi vatrogasci zahtijevali pravo na uvećanje plate po osnovu rada na radnom mjestu sa uvećanim rizikom od 15%. Prvostepeni sud navodi da takav zaključak prvostepenog suda potvrđuje činjenica da nisu svi vatrogasci premješteni već samo oni koji su zaštitu prava iz radnog odnosa tražili pred sudom, kao vremenski slijed dešavanja, odnosno izjave gradonačelnika date na skupštinskim zasjedanjima iz kojih proizilazi da je tuženom bilo sporno da vatrogasci prelaskom u četvrtu platnu grupu budu izjednačeni sa platama radnika tuženog sa VSS, nedostaci novca u budžetu, te posebno što su poslove vatrogasaca faktički obavljali D.G., P.K. i M.J. u smjenama zajedno sa ostalim vatrogascima, iako su formalno bili raspoređeni u Odsjek za civilnu zaštitu na određeno vrijeme u kojem se radi isključivo samo prva smjena.

Prvostepeni sud, dalje zaključuje da tužilac nije raspoređen na odgovarajuće radno mjesto, već na jednostavnije poslove. Osim toga, prvostepeni sud nalazi da tuženi nije proveo bilo kakvu proceduru premještaja tužioca i ostalih vatrogasaca kako bi na zakonit i transparentan način bila izvršena selekcija zaposlenih koji će biti premješteni na drugo radno mjesto koje je niže rangirano i prema stepenu složenosti i prema uslovima za obavljanje istog, te posljedično i sa nižom platom, a da činjenica da nije bila potrebna saglasnost tužioca za premještaj ne znači da tuženi nije obavezan da na osnovu jasnih kriterijuma i u transparentnom postupku izvrši selekciju zaposlenih koji će biti premješteni, kao i da pobijani akti tuženog ne sadrže adekvatno obrazloženje o razlozima premještaja tužitelja. Na navedenim razlozima prvostepeni sud temelji stanovište da pobijane odluke nisu donesene u skladu sa odredbama člana 88, 89. i 90. stav 1. Zakona o službenicima i namještenicima u organima jedinice lokalne samouprave („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 97/16, u daljem tekstu: ZSN) i da su time nezakonite, pa usvaja zahtjev za njihovo poništenje. Slijedom toga, pozivom na odredbu člana 189. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 1/16, 66/18, 91/21, 119/21 i 39/24, u daljem tekstu: ZR), navodi da to utvrđenje povlači reintegraciju tužioca kod tuženog na radno mjesto vatrogasac ili drugo odgovarajuće radno mjesto, te isplatu razlike isplaćene plate, na radnom mjestu Domar i plate koju bi ostvario na radnom mjestu Vatrogasac da nije bilo nezakonitog premještaja, pa tužbeni zahtjev tužioca usvaja i u ovom dijelu.

Odlučujući o žalbi tuženog, drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda. U odgovoru na žalbene navode o stvarnoj nenadležnosti suda drugostepeni sud je naveo da se tužbenim zahtjevom pobija rješenje Odbora za žalbe, broj 06/23 od 09.06.2023. godine, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužioca protiv rješenja Gradonačelnika Grada Trebinja, broj 11-127-112/23 od 29.05.2023. godine, na osnovu koje je tužilac trajno premješten na drugo radno mjesto. Imajući u vidu odredbu člana 91. ZSN, drugostepeni sud zaključuje da pobijano rješenje Odbora za žalbe nije upravni akti protiv kojeg se može voditi upravni spor u smislu odredbi člana 7. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11), već da se radi o aktu raspolaganja, odnosno drugostepenoj odluci kojom je odlučeno o radno - pravnom statusu tužioca, pa se sudska zaštita u pogledu utvrđenja zakonitosti tih odluka može ostvariti u parničnom postupku pred nadležnim sudovima opšte nadležnosti. Kako se postavljenim tužbenim zahtjevom traži poništenje odluka Odbora za žalbe kao drugostepenog organa u postupku zaštite prava iz radnog odnosa, Osnovni sud u Trebinju, kao redovni sud, nadležan je da sudi o tom zahtjevu i da je ovo stanovište saglasno sa shvatanjem Vrhovni sud Republike Srpske izraženim u odluci broj 73 0 Rs 018034 21 R od 11.05.2021. godine.

Drugostepeni sud je odbio i žalbene prigovore na nalaz vještaka finansijske struke, uz navođenje da je Posebni kolektivni ugovor prestao da važi 01.03.2023. godine (danom objavljivanja odluke Ustavnog suda Republike Srpske), ali da je u periodu za koji je vršen obračun razlike plata bio na snazi Kolektivni ugovor za zaposlene u Gradskoj upravi Grada Trebinje („Službeni glasnik Grada Trebinja“, broj 6/22), kojim je (član 11. stav 1. tačka 3.) predviđeno da se osnovna plata uvećava za 15% po osnovu rada na radnom mjestu sa povećanim rizikom. Slijedom navedenog, drugostepeni sud je žalbu odbio i prvostepenu presudu potvrdio.

Nižestepene odluke su pravilne i zakonite.

Prema odredbi člana 1. ZSN, ovim zakonom uređuju se prava i dužnosti iz radnog odnosa službenika i namještenika zaposlenih u organima jedinice lokalne samouprave.

Odredbom člana 91. ZSN propisano je; rješenje o trajnom premještanju i privremenom premještanju službenika donosi gradonačelnik, odnosno načelnik opštine (stav 1.); protiv rješenja iz stava 1. ovog člana dozvoljena je žalba Odboru za žalbe u roku od osam dana od dana dostavljanja rješenja (stav 2.); žalba ne odlaže izvršenje rješenja (stav 3.); odluka Odbora za žalbe je konačna i protiv nje može da se pokrene spor pred nadležnim sudom (stav 4.)

Iz navedenih odredbi ZSN proizilazi da je za zaštitu prava tužioca iz radnog odnosa, nadležan redovni sud u parničnom postupku, pa je stanovište drugostepenog suda da nije osnovan prigovor stvarne nenadležnosti zasnovano na zakonu i pravilno.

Okolnost da se drugostepeni sud pozvao na shvatanje ovog Vrhovnog suda izraženo u rješenju broj 73 0 Rs 018034 21 R od 11.05.2021. godine, koje shvatanje se temelji na odredbama ranijeg Zakona o lokalnoj samoupravi („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 101/04 do 98/13) ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost stanovišta drugostepenog suda. Naime, prava i dužnosti iz radnog odnosa službenika i namještenika zaposlenih u organima jedinice lokalne samouprave, od 26.11.2016. godine (kada je stupio na snagu ZSN) regulisana su tim zakonom, i zbog toga nisu obuhvaćena Zakonom o lokalnoj samoupravi ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 97/16, 36/19 i 61/21), a ne iz razloga koje navodi revizija. Osim toga, odredba člana 91. ZSN, po smislu i svrsi, odgovara odredbama ranijeg Zakona o lokalnoj samoupravi na kojima je utemeljena naprijed označena odluka Vrhovnog suda, pa u njoj izraženo shvatanje o stvarnoj nadležnosti redovnih sudova u sporovima o zaštiti prava iz radnog odnosa službenika i namještenika zaposlenih u organima lokalne samouprave, suštinski odgovara i navedenoj odredbi ZSN.

Saglasno odredbi člana 88. stav 1. ZSN (koja zakonska odredba je relevantna i za namještenike prema odredbi člana 7. stav 2. istog zakona), službenik može, zbog potrebe rada, da bude trajno ili privremeno premješten na drugo odgovarajuće radno mjesto. Za premještaj službenika zbog potrebe rada nije potrebna saglasnost službenika (stav 2.).

Iz odredbe člana 89. ZSN proizlazi da je odgovarajuće radno mjesto ono čiji su poslovi u istoj kategoriji kao poslovi radnog mjesta sa koga se službenik premješta i za koje službenik ispunjava sve uslove.

Prema aktima o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta kod tuženog, poslovi radnog mjesta na koje je tužilac premješten nisu u istoj kategoriji kao poslovi radnog mjesta sa koga se službenik premješta (premješten sa operativno tehnički složenog radnog mjesta na radno mjesto čiji su poslovi operativno tehnički jednostavniji), pa time prema odredbi člana 89. ZSN premještaj tužioca nije izvršen u skladu sa zakonom.

Odluku o zahtjevima tužioca za uspostavljanje prava na rad u skladu sa zakonom i isplatu razlika plata i doprinosa revizija ničim ne dovodi u pitanje, pa ovaj sud nalazi da se ta odluka temelji na pravilnoj primjeni odredbe člana 189. ZR.

Proizlazi, da je tužbeni zahtjev tužioca pravilno usvojen, pa je izjavljena revizija odbijena, primjenom odredbe člana 248. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24 – u daljem tekstu: ZPP).

Zahtjev tužioca za naknadu troškova revizionog postupka, na ime sastava odgovora na reviziju u iznosu od 900,00 KM, je odbijen, jer se ne radi o nužnom trošku, u smislu odredbe člana 387. stav 1. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić